legi kalliksmineva õppetunni ja sellest pole teinud õigeid järeldusi mitte ainult kannatajad ise, vaid ka uued ettevõtjad. Viimasel kahel aastal oli ettevõtlikkus kõige aktiivsem väikeettevõtete alal. Enamjaolt on need rajatud omakapitalile, vähe koormatud lisakuludega, mistõttu nad on tihti võistlusvõimelisemad samalaadilistest suurettevõtteist. Kapitali emissioonilt pole nende ettevõtete osatähtsus küll kuigi suur, kuid tööjõu rakenduse seisukohalt on nende mõju tööstuse struktuurile siiski selgesti avaldumas, eriti siseturu-tööstusaladel. Kriisiaastail osutusid väikeettevõtted mitmesuguste majandusraskuste suhtes vastupidavamaks suurettevõtteist. Kui võrrelda omavahel kaht äärmist rühma — ettevõtteid 1—20 töölisega ja ettevõtteid üle 500 töölisega, siis moodustas töötajate arv 1929. a. esimeses rühmas 20,2% ja teises 34,7% tööstusalal töötajate üldarvust. 1935. a. olid vastavad arvud 25,0 ja 23,2% ja 1935. a. 24,0 ja 21,3%. On võimalik, et väikeettevõtete osatähtsuse tõus osalt on tingitud järelevalve täienemisest, kuid suuremalt osalt on muutus siiski põhjustatud väikeettevõtete arvu suurenemisest. Kriisiaastail toimus väiksemate ettevõtete osatähtsuse tõus osalt suuremate nihkumiste tõttu väiksema tööliste-arvuga rühmadesse. Viimasel kahel aastal toimus vastupidist liikumist: väikeettevõtteid nihkus aeglaselt üles keskmistesse rühmadesse.

Teine probleem, mis majandusringkonnis tekitab elavat poleemikat ja mille kohta avaldatakse väga erinevaid arvamusi, on r i i k l i k u e t t e v õ t l i k k u s e tungimine majandusse, peamiselt tööstusse. Jäädes objektiivsuse piiridesse ja eraldades deklaratiivseid seisukohti tegelikult teostunud tõsiasjadest peab märkima tunduvaid liialdusi selle küsimuse käsitlemisel. Selge vahe tuleb teha kõige-

Eesti kroonika 1935, lk. 46